

РЕШЕНИЕ

№ 28975

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12149** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).
Образувано е по жалба на А. О. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1757511/16.10.2025 г., издадена от М. Е. Г., на длъжност командир на отделение при СДВР - 07 РУ, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, „дд“ за нарушения на ЗДВП е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 12 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени процесуални нарушения, при неправилно установена фактическа обстановка и в противоречие с материалния закон. Искане се от съда отмяна на обжалваната ЗППАМ и се претендира присъждане на направени по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и моли същата да се уважи по изложените в нея съображения. Претендира разноски.

Ответникът – М. Е. Г., на длъжност командир на отделение при СДВР - 07 РУ, не се явява, представлява се от юрк. И., който оспорва жалбата по съображения изложени в писмен отговор и счита оспорената заповед за правилна и законосъобразна. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендирания от страна на жалбоподателя адвокатски хонорар се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.10.2026 г. в [населено място], жалбоподателят управлявал лек автомобил марка Б. 328 с рег.

№ Б. - У., собственост на Д. П. – У., с посока на движение от ул. 8-ми декември към ул. Ф. М., като на ул. А.. Б. С. пред номер 9 водачът използвал пътища отворени за обществени ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, а именно преднамерено и умишлено извежда МПС извън контрол, извършвайки резки маневри, принуждавайки МПС да поднася, довеждайки до загуба на сцепление на задните му гуми върху суха и незапращена пътна настилка. За извършеното нарушение, квалифицирано като такова по реда на чл. 104б, т. 2 от ЗДВП на водача е съставен АУАН серия ГА № 3908261 от 16.10.2025 г. С атакуваната Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-1757511/16.10.2025 г., издадена от М. Е. Г., на длъжност командир на отделение при СДВР - 07 РУ, на А. О. В. е наложена ПАМ, за това, че като водач при управление на л.а Б. 328 с рег.№ Б. – У. използва път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, а именно преднамерено превежда л.а извън контрол, извършвайки резки маневри, принуждавайки МПС да поднася, довеждайки до загуба на сцепление на задните му гуми върху суха и незапращена пътна настилка.

По делото са събрани гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля С. Г..

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приети са като доказателства и представените такива от страните по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДВП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „дд“ от ЗДВП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1 и чл. 176, ал.2 от ЗДВП. С процесната ЗППАМ мярката е наложена за нарушение по чл.175а, ал.1 от ЗДВП. Съставът на административнонаказателната разпоредба на чл.175а, ал.1 ЗДВП включва организиране или участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ползване на такива пътища за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според описанието на нарушението в заповедта и АУАН в случая са касае за третата хипотеза - ползване на пътищата за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение.

В случая не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че на 16.10.2026 г. в [населено място], жалбоподателят управлявал лек автомобил марка Б. 328 с рег.№ Б. - У., собственост на Д. П. – У.. Не се спори, че ул. А.. Б. С. в [населено място] е път отворен за обществено ползване. Спорен е въпросът, дали извършената от жалбоподателя маневра - преднамерено извеждане на МПС извън контрол, извършвайки резки маневри принуждавайки МПС да поднася, довеждайки до загуба на сцепление на задните му гуми върху суха и незапращена пътна настилка - може да се приеме, за използване за други цели на път отворен за обществено ползване.

В случая наличието на посоченото основание за налагане на мярката се установява по несъмнен начин от съставения АУАН съставен в присъствието на свидетел-очевидец. Съгласно чл. 189, ал. 2

от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, т.е. посочените в АУАН факти и обстоятелствата се считат за осъществени докато не бъдат оборени по съответния процесуален ред. От събраните гласни доказателствени средства, които съдът кредитира при условията на чл. 172 от ГПК във в. с чл. 144 от АПК с оглед заинтересоваността на свидетеля С. Г., не може да се приеме еднозначно, че жалбоподателят не е извършил твърдяното нарушение. Напротив, от показанията се установява, че той заедно с жалбоподателя са предполагали, че ще бъдат спрени от движещият се зад тях патрулен автомобил. За да е налице това предположение у тях, същите са знаели, че са извършили нещо, което е възприето от полицейските служители като нарушение на правилата за движение по пътищата.

Следва също така да се посочи, че в подаденото възражение срещу АУАН, жалбоподателят не отрича, че задната част на автомобила е поднесла в завоя с твърдения за мокра пътна настилка, но в хода на съдебното производство от страна на не са ангажирани от жалбоподателят доказателства подкрепящи тези твърдения за неблагоприятни атмосферни и пътни условия, поради което съдът приема твърдението му в тази насока за недоказано.

Не е налице и основание за прилагане на нормата на чл. 161 от ГПК във в. с чл. 144 от АПК, с оглед непредставяне от страна на ответника на изисканите от него записи от видеорегистратор, доколкото от страна на ответника е посочено, че към дата на извършване на проверката, не е разполагал и не е използвал мобилно АТТС за контрол.

Наред с това, следва да се отбележи, че законът не изисква събирането на такива доказателства и доказателствени средства за установяване на фактическите основания за прилагането на мярката по чл.171, т.1, б. „з“, „дд“ от ЗДвП.

С оглед на изложеното, съдът намира, че доказателствената сила на АУАН не е оборена, следователно налице е посоченото в заповедта основание за налагане на принудителната административна мярка. Преднамереното извеждане на МПС извън контрол, извършвайки резки маневри принуждавайки МПС да поднася, довеждайки до загуба на сцепление на задните му гуми върху суха и незапращена пътна настилка, определено не съответства на законово предвиденото предназначение за използване на пътищата - за превоз на хора и товари.

Ето защо, административния орган правилно и законосъобразно е определил действията на жалбоподателя, като такова сочещи ползване на път отворен за обществено за други цели.

Административният орган е действал в условията на обвързана компетентност при съставен АУАН е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ съгл. чл. 171 от ЗДвП, което в случая е направено.

Съдът приема, че ПАМ е законосъобразно наложена на жалбоподателя, който е извършил установеното нарушение. Предвидената мярка е израз на държавната политика за ограничаване и преустановяване ползването на МПС и пътищата за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, което е и обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали при пътнотранспортни произшествия, като постигането на тази цел и обществения интерес, който се защитава посредством налагането на мярката, надхвърля по значимост частните интереси на жалбоподателя.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

По разностките:

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 51.12 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. О. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1757511/16.10.2025 г., издадена от М. Е. Г., на длъжност командир на отделение при СДВР - 07 РУ.

ОСЪЖДА А. О. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] да заплати на СДВР сумата в размер на 51.12 евро, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: